

гр. Шуменъ, XI и XII 1933 год.

СИНЧЕЦЪ

МЕСЕЧНО ВЕСТНИЧЕ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Окончателно разрешено отъ М. Н. П. съ заповѣдь
№ 298 отъ 28. I. 1933 год.

Год. абонаментъ 5 лева предплатени

Год. АДРЕСЪ: Редакция „Синчець“, ул. „Митрополитска“, 995
II Шуменъ.

Редакторъ: Г. П. Бойчевъ

Брой

2 и 3

Козарче.

ХИТРИЯТЪ ГОТВАЧЪ

ПРИКАЗКА.

Имало едно време единъ много хитъръ момъкъ—готвачъ у единъ богаташъ. Той билъ толкова хитъръ, както сами ще се уверите отъ разказаното по долу, че безъ много да му мисли смѣтвалъ човѣка като нищо.

Веднѣжъ богаташа му казалъ:

—Иване, днесъ ще ми дойде гостъ, ти вземи заколи две пилета и ги опечи на скара Хайде, моето момче, но само гледай да не прегорятъ.

—О, можели да помислите такова нѣщо? възразилъ Иванъ.

Той билъ много способенъ готвачъ и готвѣлъ тѣй хубаво, че да си изѣде човѣкъ и прѣститѣ.

Запретналъ ржкави Иванъ, развѣртѣлъ се около кухнята и тъкмо срѣщу обѣдъ, пилетата били готови. Доволенъ че си свършилъ работата на време, Иванъ решилъ да се почерпи отъ винцето на господаря си.

Трѣбва да се отбележи, че Иванъ обичалъ често да си попийна, като всѣки готвачъ, а това не било хубаво.

Слѣзналъ Иванъ въ мазето и гаврътналъ едне чашка. Но понеже билъ лакомникъ той не се задоволилъ само съ една. Дошла втора, трета, четвърта и безброй.

Когато следъ малко трѣбвало да излѣзе изъ мазето, изкачилъ стѣлбата на четири крака.

Влѣзналъ въ кухнята Иванъ и го лѣхчало приятната миризма на печени пилета. Безъ много да му размисли пихния готвачъ, откъсналъ едикъ кракъ. Но на чашѣтъ съобразилъ, че така пилето вече неможе да се поднесе на трапезата и за това го смѣтналъ цѣлото.

Но, както казахме, Иванъ билъ лакомникъ, и тъкмо сега, когато билъ лѣхчъ, той не си правилъ много много смѣхъ и отправилъ второто пиле при първото.

Тѣкмо опривзалъ и последното кокалче, чулъ, че господаря му си идѣ.

Ами сега?

Да се пакѣтъ други пилета, нѣмало време. Какво ще отговори и какъ ще се оправдава бедния Иванъ? Проклетото вино било виновно за сполѣтнатото го нещастие. Но, както казахме Иванъ билъ хитрецъ. Той не се много уплашилъ както ние си помислихме. Посрещналъ господаря си най-спокойно.

—Иване, готови ли сж пилетата? получили той въпросъ.

—Тѣй, както искате господарю? далъ той отговоръ.

Донеси да ги разрежа, че ето госта пристига.

Иванъ взелъ единъ ножъ и го пѣхналъ въ ржцетѣ на господаря си.

Вървете бърже го наточете, че е много изхабенъ, а азъ ще донеса пилетата и ще посрещна госта.

Господаря му, който не знаелъ каква е работата, уверенъ въ чистосърдечието на слугата си, отишелъ въ другата стая да точи ножа.

Влѣзналъ госта. Иванъ го посрещналъ съ загрижено лице.

—О, приятело, колко ми е жалко за васъ! казалъ той.

—Какво? Нищо не разбирамъ, отвѣрналъ госта.

—Ще разберете! господаря ми се готви да ви отреже и дветѣ уши. За това ви и именно вика.

—Не е възможно! протестиралъ госта.

—Заповѣдайте сами да се уверите. Чуйте, какъ само точи ножа!

Госта билъ отъ страхливитѣ, той чулъ точенето на ножа, и повече уверения били излишни. Плюлъ си на петитѣ и бежъ да го нѣма.

Следъ излизането на госта, Иванъ извикалъ господаря си.

—Господарю, елате бърже! Нѣма що, хубавъ гостъ сте поканили. Ето че, грабна и дветѣ пилета и побѣгна.

Нима? извикалъ господаря му очуденъ и съ ножа въ ржка излѣзълъ на улицата. Понеже му било мѣчно, отъ една страна за непризнателността на госта, а отъ друга за печенитѣ пилета, той махалъ съ ножа въ ржка и емкалъ — Само едното, само едното!, съ което искалъ да кажеда му остави поне само едното пиле. Но госта помислилъ че става дума за ушитѣ му, хурилъ още по силно, като шепнелъ на умъ благодарности нѣмъ „добрия Иванъ“.

М а й к а.

Безъ мѣхъ още на крилцата
Птиченце въ ржжѣта видѣхъ,
При метанчина на междлата
То се свиваше отъ страхъ.

Майка му надъ насъ летѣше
И пищене съ тѣженъ зовъ;
Тя за него се боеше
Съ мила майчина любовъ.

Това дребничко творение
Ме направи благъ и тихъ,
И азъ мѣлкомъ съ умилене
Л ю б о в ъ т а благословихъ

МерЖковски.

Какъ да четемъ?

Трѣбва известно изкуство, за да може да се наслаждава човѣкъ отъ четиво. Четенето не книги само за едно четене е безполезно губене на времето. Ние трѣбва да се стремимъ да усвоимъ безъ друго това, що четемъ.

Ако желаемъ, щото книгитѣ да ни служатъ за источникъ не само на знания, но и на истинска наслада, трѣбва да четемъ за да се усъвършенствуваме, а не за развлечение.

Книгитѣ, съ леко съдържание а така сжщо и занимателнитѣ съчинения, иматъ такова сжщо значение, каквото има захарьта, която ядатъ децата но никакъ не могатъ да се нахранятъ съ нея и да живѣятъ.

Има много книги, които не заслужаватъ да се прочетатъ, и да чете човѣкъ такива книги, значи да си губи времето напусто. Ако вмѣсто тия книги ние се срѣщамъ съ подобни хора то бихме ги изгонили изъ кжщи.

Но, за щастие има, много книги, които могатъ да ни принесатъ полза. Хубавитѣ книги ни пренасятъ въ облацитѣ на безкориснитѣ мисли, гдето може да забравиме всички наши страдания и жизнени вълнения.

Никой не може да прочете една хубава, интересна книга безъ да се почувствува подема на мисльта и да не осети себе си щастливъ. И това наслаждение е продължително; споменътъ за него остава дълго време, като служи за источникъ на щастливи и радостни мисли, които можемъ, кога искаме, да си докараме въ въображението. Или може да кажемъ, да запечатаме всичко хубаво прочетено въ „картинната галерия на нашето въображение“. Джонъ Лебонтъ.

Моето желание.

Мѣстото, гдето се намиратъ книгитѣ ми, е за мене най-раскошния дворецъ, тамъ мога да беседвамъ съ старитѣ мъдреци и философи съ крале и императори, да изучавамъ живота имъ, да критикувамъ строго победоноснитѣ имъ деяния и да развенчавамъ незаслужилитѣ герой. Мигаръ азъ трѣбва да се откажа отъ такава наслада и да търся съмнително и суетно щастие? Нека се грижи за богатство оня, който го желае, азъ едно искамъ да си обогатя ума съ знание.

Флетчеръ

Добротворецъ.

Сутринъ, щомъ отворя
Сини си очички,
Азъ си изговарямъ;
„Доброто предъ всичко.“

Нивга не избѣгвамъ.
Случая, кждето
Дѣлгъ ми се налага
Да върша доброто.

Една разходка

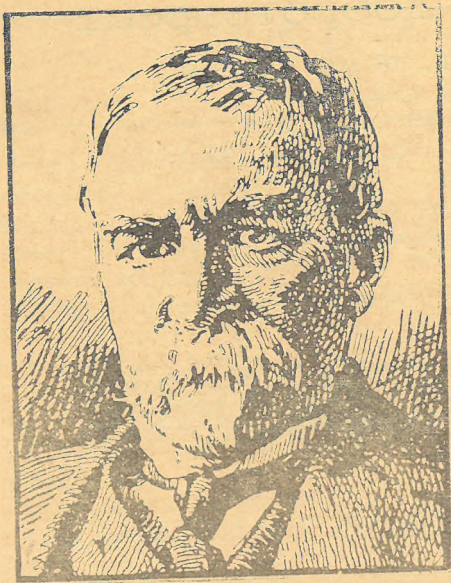
Слънцето току що подаваше отъ изтокъ първитѣ си лжчи, когато ние излѣзохме на разходка за близкото село Турия. Сребриститѣ брилянтни капчици роса блѣстѣха по сочната зелена трева. Пжтътъ ни водеше презъ селскитѣ хармани, извиваше се нагоре по баира и се губѣше между кичеститѣ зелени дървета и храсти. Ние вървѣхме по прашния пжтъ, огрѣни отъ живителнитѣ лжи на слънцето Селянитѣ излѣзли по хармани-тѣ си, бѣха започнали своята работа: едни сваляха тѣжкитѣ снопи отъ кладнитѣ, други ги разхвърляха изъ харманитѣ. Ние поздравлявахме тѣзи работящи хора и отминавахме нагоре по извития пжтъ, и все по вече се изкачвахме на високо. Изъ пжтя ни отъ двѣтъ страни разтѣха едри черни кжпини, върху които съ лакомство се нахвърлихме. Най-после, ние бѣхме на върха. Отпреде ни се откриваше малко спретнато селце, заобиколено съ голѣми баири, а задъ насъ се простираше широко равно поле, заградено съ величествената Стара-планина. Далечъ въ мъглявината се виждаха тукъ тамъ малки селца съ стърчащитѣ си черковни камбанарии, а подъ върха „Св. Никола“, въ пазвитѣ на планината, блѣстѣха подъ слънчевитѣ лжчи, кубетата на Шипчанския манастиръ. Дълго гледахме откриващата се прекрасна гледка, докато не ни стрѣсна едно плѣскане на криле. Това бѣше ястребъ, който прилетѣ покрай насъ и се изгуби въ синята висина.

Слънцето се бѣше издигнало високо, когато слизахме отъ баира. Завръщахме се радостни и доволни, напичени съ красиви полски цвѣта и съ ржце пълни съ сочни сладки кжпини

Соня М. Кушева
у-ка III класъ
гр. Шуменъ.

Б. Р. На тая Колонка постепенно ще помѣстваме хубавитѣ описания, изпращани отъ малкитѣ ни сътрудници изъ разнитѣ краища на Царството.

Какъ да унищожимъ злото?

Ст. Михайловски

Орелъ и охлювъ.

На върха на една ела,
Срѣдъ Стара-планина,
Орелътъ съгледалъ гадинка нищожна,
Гърбата, рогата,
По мръсна отъ змията,
Отъ дявола по-грозна...

—Какво е туй нѣщо тука?—

Извикалъ царьтъ на въздуха;—

—А, виждамъ, охлювъ! Игралото
на естеството.

Животецъ въ една черупка,

Подвижна кратунка,

Гнѣвътъ или смѣхътъ на божеството...

„Кажи ми, жалко ти творенье,

Какъ се покачи тъй високо?“

—Съ п ъ л з е н е!—

Извика рогатата ганинка.

Ст. Михайловски.

Имало едно време единъ добъръ човѣкъ. Името му било Драганъ. Той билъ много бедень. Цѣлото му богатство се състояло въ една градина отъ два декара. Мислилъ той, съ какво да я засѣе, та отъ приходитѣ ѝ да може да изхранва пето-членното си семейство. Най-после решилъ да я засѣе съ овощни дръвчета.

Речено-сторено. Дръвчетата били отъ хубави по-хубави и отъ всѣкакъвъ видъ имало. Полагалъ голѣми грижи за тѣхъ. Дошло време когато дръвчетата почнали да даватъ плодове. Между многото дръвчета имало една ябълка, която дала само единъ плодъ, но пѣкъ той билъ едѣръ хубавъ, червень.

„Не е за бедень, като мене човѣкъ този плодъ“, си казвалъ градинаря Драганъ. Най-после го откъсналъ и го занесълъ подаржкъ на царя, съ надежда, че ще получи нѣкакво възнаграждение.

„Защо си дошелъ?“, го запиталъ царьтъ „Дойдохъ да ти донеса подаржкъ тази хубава ябълка. Азъ съмъ бедень човѣкъ и не е за мене тя“, казалъ градинирия.

Зарадвалъ се царьтъ, вземалъ ябълката и му заръчалъ да почака вънъ, а той влѣзълъ въ стаята си, за да опредѣли възнаграждението.

Въ това време царската стража карала престѣпници въ затвора и като видѣла градинаря самъ въ двора помислила, че е влѣзълъ безъ разрешение и е съ зли намѣрения, затова безъ разпитъ го закарало заедно съ престѣпниците въ затвора.

Когато излѣзналъ царьтъ не го намѣрилъ.

Минало се година време отъ тогава. Имало обичай по онова време, всѣка година царьтъ ходѣлъ въ затвора да преглежда затворниците.

Пристигналъ царьтъ и почналъ да разпитва затворниците, за причинитѣ, поради които сж ги затворили. Единъ казвалъ, че лежи заради кражба, другъ—заради убийство, трети за др. и т. н. Дошло редъ до Драганъ. „Защо си затворень човѣче?“, го попиталъ царьтъ. „Азъ подарихъ на Ваше Величество една голѣма и хубава ябълка, заради това стражата Ви, ме докара въ затвора. И ето цѣла година вече съмъ тука“, казалъ градинаря Драганъ.

Разбралъ царьтъ, кой е този затворникъ и наредилъ да бжде пуснатъ веднага на свобода. Следъ това го завелъ въ музей и му заръчалъ да си избере каквото си иска. Тамъ имало много скъпоценни нѣща. Дълго гледалъ градинаря Драганъ и най-после погледътъ му се спрѣлъ върху малката сѣкира окачена задъ вратата. „Защо ти е тази нищожна сѣкира, при наличностъ“

та на такива и толкова скъпоценни нѣща“?, го запиталъ царьтъ.

„Щомъ си отида ще отсѣка съ нея отъ дъно яблчевото дърво, което пуца такива плодове, като този подаренъ на васъ“, казалъ градинаря Драганъ.

Царьтъ останалъ очуденъ отъ умния отговоръ и сполучливия изборъ на градинаря.

Иванъ К. Бончевъ,
Учитель с. Конушъ,
Хасковско.

Туристъ на Мусала.

О, дивни Мусала, извисенъ въ мъгливъ,
Де дъхътъ запира—царство на снѣга;
Дори на орела слаби сж крилетъ,
Тука да достигнатъ—тая висина!

С' чело белоснѣжно, въ небосклона сивъ
Несмутимъ отъ бури мрачни исполинъ,
Царъ на висината—дига се бурливъ;
Никой не смущава миража му синъ.

Но ето, отдоле въ самитъ поли,
Нищожна изпъкна фигурка подвижна,
Жилаво запъпли презъ чуки, скали,
И... о, каква смѣлость, упорно се движи!

И върви презъ прѣчки, прѣспи, камънякъ,
Сипеи стрѣмливи, презъ бури и студъ:
Пада, дъхъ поема и втурва се пакъ,
И ето, напредва! О, кой е тозъ лудъ?

Гледа исполина, и невямъ катъ в' снѣъ,
Фигурката малка по него изпъпли.
—Ахъ, каква нахалность—викна възмутенъ
Великанътъ горди и зашепна вопли:

—Кой си ти нищожний, тука на върхътъ,
Достигналъ покоя ми в' синята висъ,
Де рогачу даже не стѣпя кракътъ....?
Фигурката малка отвърна: „Туристъ“.

Г. П. Бойчевъ

Четете Синчець!
Препоръчайте го на
вашиятъ другарчета!

Не обиджайте!

Нѣма нищо по лошо и тежко отъ обидата отправена на човѣка. Дори осждително е да се отвърща на нанесената обида съ обида. Знайте, че само съ кротъкъ отговоръ се отвърща гнѣва, а всѣка оскърбителна дума излѣзла изъ устата възбужда яростъ. Помнете винаги, че късиятъ но сдържанъ отговоръ обезоражава неприятеля, и че мълчанието е най-добрия лекъ срещу обидата.

Извлечете поука отъ следното разказче:

Вървяли учитель и ученикъ и тихо разговаряли. Насреща имъ се задалъ човѣкъ, който нѣкога получилъ обида отъ ученика. И започналъ човѣка да ругае ученика съ най-непрестойни думи. Дълго ученикъ приемалъ съ завидно спокойствие ругатнитъ, но най-после избухналъ и започналъ съ сжщо такива ругатни да отвърща на обидника. Тогава учительтъ се отдалечилъ и оставилъ двамата да се ругаятъ. Добре-зле, свадата свършила и ученикъ догомилъ учителя си. Наскърбенъ, той започналъ да го укорява: „Защо, учителю, ме остави да понасямъ самъ ругатнитъ на този дързъкъ човѣкъ?“

Учительтъ отговорилъ съ наставнически гласъ:

—Докато човѣкътъ те хулеше, а ти мълчеше, край тебе азъ виждахъ много ангели, които му отговарѣха, но, когато и ти започна да му отговаряшъ съ хули и ругатни, ангелитъ си отидоха отъ тебе, и азъ не можехъ повече да остана.

Песѣнь на листата.

Люлѣе, вълнува
Вѣтрътъ гората,
И сѣкашъ хортува
Тихо на листата:

„Листе, не роптайте,
Мене не кълнете,
Че не мож' да трайте
Вечно на клонетъ.“

Ази ще утихна,
Слънчице ще пекне,
Ала не мислете,
Че ще ви олекне.

Слънцето есенно
Слана ще докара:
Та всичко зелено
Люто ще попари“.

Треперятъ листата,
Шушнатъ и роптаятъ,
Проклинатъ сждбата —
Проклинатъ си краятъ.

П. Р. Славейковъ

П. Матеевъ

Мравката

Пчелата и мравката водят животът твърде интересен за човека и този им живот е винаги въ съприкосновение съ човешкия и е най-назидателния за него. Отъ като съществувала човъка, излъзълъ отъ първобитностъ, той е наблюдателъ на енергията на тия животни и трудътъ, при който тѣ работятъ и живѣятъ. Тая енергия и тоя редъ сж описани въ много книги достъпни за всички. Но ний тукъ ще дадемъ нѣколко особени бележки, интересни за любителитѣ на животнитѣ.

Естественицитѣ ни казватъ, че има до 5,000 вида мравки, че тия умни насѣкоми иматъ отдѣлни форми на управление, и че се управляватъ отъ царь и царица, които си иматъ прислужници, войници и роби. Царьтъ е само фигура; той малко работи, като съветникъ на царицата. Царицата е по-голѣма отъ всичкитѣ членове на роя, или колонията и тя притежава крила. Може да има и други царици въ сжщата колония, но владеющата упражнява неспорна власт надъ всичко. Живота на царицата трае до петнадесетъ години и повече. Тя снася много яйца, но само около една десета отъ тѣхъ се излупватъ, а останалитѣ служатъ за храна.

Работата въ колонията се извършва отъ голѣмо количество неомжжени женски, известни като работници. Тия умни насѣкоми притежаватъ чувства като любовъ и омраза. Тѣ притежаватъ и паметъ и когато царицата е бивала отстранена отъ колонията даже до шестдесетъ деня и повърната, тя бива позната отъ мравкитѣ.

Въ колонията се извършва и мануфактурна индустрия. Едно отъ главнитѣ й производства е най-добъръ качество коприненъ платъ—книга приличаща на произведената отъ човѣка. Мравкитѣ приготвяватъ и хлѣбъ отъ буренни семена; отъ които, удѣвкани, правятъ питки. Култивиратъ и гъби, върху сухо, прогнило дърво за храна. Отглеждатъ и „домашни животни“, за сжщата целъ, единъ особенъ видъ дребни дървесни насѣкоми. Но не всички мравки сж производители.

Едни сж войници и воюватъ съ други колонии и победителитѣ донасятъ плячки и роби. Така донесенитѣ роби сж турени на принудителна работа, като прислужници. Войникътъ мравка е надменна и преманава свободното си време да се чисти и наслаждава. Мравката е чисто животно и си носи четката, състояща се отъ черни косми върхъ вътрешната страна на преднитѣ крака. Съ тѣхъ тя се четка и чисти. Това чистене се извършва и отъ прислужници—роби. Способността на мравката да издирва пжтищата си е забележителна нейна черта; това тя прави чрезъ единъ отъ многото си

носове. Тя има четири до шестъ такива, поставени въ връзка съ своитѣ пипатели. Всѣки единъ отъ тѣхъ служи за отдѣлна цѣль.

Силата на мравката е забележително голѣма; тя може да издигне нѣколко пжти повече своята тежестъ. Единъ германски ученъ разказва едно мжчително изпитание съ мексиканскитѣ мравки. Тия мравки се движатъ въ голѣми тѣпи. Нападнатъ отъ тѣхъ, едвамъ е можалъ да спаси животътъ си. Въ слѣпото си движение тѣ изядатъ всичко живо на пжтя имъ. Работливостта на мравката нѣма за целъ да събира богатство, а е продиктувана отъ нуждата да си достави потрѣбното за презъ зимата. Мравкитѣ живѣятъ въ колонии и иматъ лични жилища. Тия жилища сж като апартаментни—кжщи и сж подраздѣлени на чести за провизии на първия етаж, горнитѣ етажи служатъ за живѣне и за отглеждане малкитѣ. Мравката едва ли спи. Най-голѣмия примѣръ изъ живота за прилѣжностъ и работливостъ се дава отъ мравката. Види се обаче, че тя не пригѣжава голѣма разсъдливостъ, защото тя ще се качи и слѣзе нѣколко пжти по едно стебло за постигане една точка, вмѣсто да избере правия кжсъ и по близъкъ пжтъ. Мравката колония—живѣе до като живѣе царицата; умрѣ ли тя, колонията отслабва и изчезва.

Десетъ мѣдри правила

1. Не предприемай това, което не можешъ да извършишъ; но внимавай да изпълнишъ обещанието си.
2. Лоши, долни думи не трѣбва да се употребѣватъ нито на шега, нито на истина.
3. Не презирай и не се подигравай съ никого, даже и да ти е далъ поводъ за това.
4. Не бързай да разнасяшъ неща, ако не си ги проверилъ.
5. Когато говоришъ за нещо, което си чулъ, не казвай всѣкога кои ти го е казалъ или съобщилъ.
6. Дружи съ хора съ добро поведение, защото е по-добре да си самъ, отколкото да имашъ лоши другари за компания.
7. Не говори, когато други говорятъ; не съдай, когато други стоятъ; не върви когато другитѣ съ тебе спрѣтъ.
8. Старай се да държишъ горяща въ гърдитѣ си тази малка искра отъ небеснъ огнь наречена съвестъ.
9. Примѣрътъ е посиленъ, по цененъ отколкото по-учения и заповѣди, затова, когато изобличавашъ другиго самъ ти трѣбва да си невиненъ и изправенъ въ живота си.
10. Никога не бивай надмененъ, постѣпвай приятелски и учтиво, когато ще поздравишъ нѣкого, слушай и отговори; небивай мълчаливъ, когато е време да говоришъ. Вашингтонъ.

Силата на волята.

Надали ще срещнемъ нейде нѣщо по възвишено отъ постѣпката на младия Хенри Фостъ, последния пощенски директоръ при Гладстона. Когато билъ малъкъ Хенри отишелъ съ баща си на ловъ. По непредпазливостъ бащата гръмналъ и вмѣсто лова избилъ очитъ на сина си. Не поправимо нещастие.

— Нѣма нищо, тате, казалъ Хенри, слѣпотата нѣма да ми пречи да успѣя въ живота.

Дълго време било грозно да се гледа по Лондонскитъ улици трогателната картина, която представлявала Хенри Фостъ, воденъ отъ върнатите си дъщеря, която служила на баща си за секретаръ и пжтеводителъ.

Помислете си сега: единъ младежъ ослѣпѣлъ и съ дветъ си очи, и то още предъ прага на самостояния животъ, и все пакъ, като се осланя на смѣлата си енергия, на непостижимото си настояване, излиза въ всѣко откошене виденъ човѣкъ, въ страната прочута по своитѣ велики хора. Много младежи щѣха да бждатъ просто смазани, убити отъ едно такова нещастие, и никога нещѣхме да чуемъ името имъ. Но силната воля на Хенри Фостъ победила, каго го издигнала и поставила наредъ съ най-великитъ хора на страната му.

С. Марденъ Орисонъ.

Вѣрното куче

Единъ човѣкъ ималъ едно куче, което дълго време прекарало при него. Но веднѣжъ кучето се разболѣло и той вмѣсто да го лѣкува, решилъ да го убие по единъ много жестокъ начинъ, като си направилъ едно варварско раззачение. Занелъ кучето въ гората, завързалъ го за едно дърво, закрепилъ на гърба на нещастното животно единъ динамитенъ патронъ съ голяма сила, съединилъ патрона съ дълъгъ фитилъ и го подпалилъ, а самъ се дръпналъ на страна да гледа, какъ животното ще бжде разкъсано. Но, когато фитила се разгорѣлъ, кучето чувствайки опасността, се дръпнало съ всичка сила и успѣло да скъса аръвѣта съ която било вързано за дървото.

Господаря му хукналъ да бѣга, кучето подири му. Фитилътъ горѣлъ, динамитния патронъ трѣбвало да се възпламени и, понеже кучето тичало до господаря си, то заедно съ него трѣбвало да загине и той.

Въ отчаянието си господарьтъ се хвърлил въ рѣката, макаръ, че съвсемъ не знаелъ да плава. Кучето се хвърлило въ водата подире му и съ това спасило и себеси и него. Горещия фитилъ угасналъ въ водата, а господаря, който вече почналъ да се дави билъ изтегленъ на брѣго отъ кучето.

Скжперници.

Единъ Лондонски книжаръ на име Хай по късно основателъ на една голѣма болница, билъ голѣмъ скжперникъ. Той живѣлъ въ стаичката си задъ дюкяна си и сѣдалъ да яде на своето старо столче задъ бюрото си, покрито съ вестникъ вмѣсто съ покривка. Веднѣжъ отишелъ при него другъ скжперникъ, нареченъ „Керкенезътъ Хопкинсъ“. — Какво искате? го запиталъ Хай като палѣлъ свещѣта. — Да ви попитамъ какъ печелитѣ пари, отговорилъ Хопкинсъ, като намѣкналъ съ тия думи за голѣмата пестелитостъ съ която билъ прочутъ Хай. Като узналъ какво иска Хопкинсъ, Хай изгасилъ свещѣта и казалъ: — Това мога да ви кажа и безъ свещъ. — Господине, вие ме надмивахте въ изкуството ми, казалъ „Керкенезътъ“, нѣма какво повече да ви питамъ, виждамъ де е тайната ви.

С. Марденъ Орисонъ.

Мисли на велики хора

Най-свършенъ е оная, който е най полезенъ за другитѣ

Мохомъ.

Само добротата е тъй силна, за да унищожи злото.

Лагарденъ.

Нѣщо велико не се постига безъ голѣмъ трудъ.

Цицеронъ.

Не струва нищо онзи, който не може да бжде полезенъ никому.

Декартъ.

Защо плакалъ?

Борко плакалъ на улицата. Видѣлъ го единъ господинъ.

— Защо плачешъ момченце? попиталъ го той.

— Какъ да не плача, когаго си загубихъ левчето, което тая сутринъ ми даде майка ми? казалъ презъ сълзи Борко.

Господина го съжалилъ и му далъ друго левче вмѣсто загубеното. Но Борко все плакалъ.

— Но защо и сега продължавашъ да плачешъ? попиталъ го зачудено господина.

— Плача, рекълъ Борко, защото, ако не си бѣхъ загубилъ левчето, сега щѣха да ми станатъ две левчета.

ЗАБАБНА СТРАНИЦА

Разрешение

на
задавитѣ отъ брой първи

Подаренитѣ орѣхи — решение:
Борко ималъ 15 орѣха, а Иванчо — 12

Ребусъ № 1 — решение:

Фразата е: Науката е слънце.

На всички разрешили задавитѣ по горния начинъ е изпратена подаръкъ книжката: „Петрашъ и Нело“.

Хитритѣ Крадци.

(ЗАДАЧА).

Борко и Иванчо били обвинени въ кражба. Заловилъ ги пазача въ чуждо лозе. Ала и двамата отведени при кмета отричали всичко и се клеели, че сж невинни.

--Ржцетѣ ми да изсѣхнатъ, ако съмъ откъсналъ, макаръ и една чепка грозде отъ чуждо лозе-кълналъ се Борко.

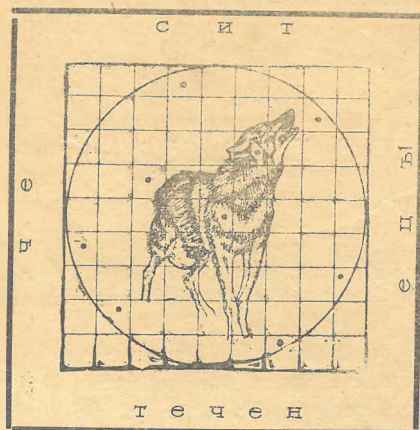
--Краката ми да изсѣхнатъ, ако съмъ стѣпвалъ съ кракъ въ чуждо лозе, кълналъ се Иванчо.

--Това е вѣрно, казалъ пждаря, но...

Пита се, какъ е било възможно това и какво е разправилъ пждаря? Чакаме за отговоръ.

Ребусъ

№ 2

Отгатнете фразата въ горния ребусъ!

Всички разрешили горнитѣ срѣжности ще получатъ по една книжка подаръкъ отъ редакцията.

Занимателна игра

а 1. 3. 5. 7. 9. 11. 13. 15. 17. 19. 21. 23.
25. 27. 29. 31. 33. 35. 37. 39. 41. 43. 45.
47. 49. 51. 53. 55. 57. 59. 61. 63.

б 2. 3. 6. 7. 10. 11. 14. 15. 18. 19. 22.
23. 26. 27. 30. 31. 34. 35. 38. 39. 42. 43.
46. 46. 47. 50. 51. 54. 55. 58. 59. 62. 63.

в 4. 5. 6. 7. 12. 13. 14. 15. 20. 21. 22. 23.
28. 29. 30. 31. 36. 37. 38. 39. 44. 45.
46. 47. 52. 53. 54. 55. 60. 61. 62. 63.

г 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 24. 25. 26.
27. 28. 29. 30. 31. 40. 41. 42. 43. 44. 45.
46. 47. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63.

д 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26.
27. 28. 29. 30. 31. 48. 49. 50. 51. 52. 53.
54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63.

е 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44.
45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57.
58. 59. 60. 61. 62. 63.

Накарайте нѣкое отъ вашитѣ другарчета да си избере едно число, което и да бжде то, отъ горнитѣ карти, като само ви посочи въ кои групи се намира, и вие веднага ще познаете. Ето какъ:

Вашето другарче, да речемъ ви е посочило картитѣ Б. В. Г. Д. Вие събирате първитѣ числа на тия карти а именно: $2+4+8+16=30$. Значи числото, което си е избрало вашето другарче е 30. Вие го казвате за голѣмо очудване на другарчето ви.

Другъ примѣръ: Другарчето ви посочва картитѣ В и Г. Събирате началнитѣ цифри $4+8=12$. Числото е 12. Опитайте се!

Разни

1. Забележка: На стр. 3 въ стих. „Доброутворецъ“, точката въ втория стихъ въ края на първия редъ да не се чете

Очаквайте за „Нова година“ брой 4 на Синчець съ безплатно приложение в-че „Искричка“

3. Понеже до слагането на вестника подъ печатъ одобрението не беше още дошло, то остава да го помѣстимъ въ другия брой.

Отъ редакцията.